

POSTINUMERO-
MURHAT

Naiset kuin muutto- linnut

PETE SUHONEN

WSOY

Pete Suhonen

NAISET KUIN
MUUTTOLINNUT

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Kiitos!

Taiteen keskuslautakunnan
kirjastoapurahautakunta,
WSOY:n kirjallisuussäätiö.
Heini, Jari Koski, Eira Pohjanvaara.

© PETE SUHONEN JA WSOY 2021
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-46413-7
PAINETTA EU:SSA

»*Totta puhuakseni, valehtelin.*»

– JAKE GITTES ELOKUVASSA *CHINATOWN*

1

SE OLI OIKEIN sievä huoneisto. Neljän mummonmiljoonan rivitaloluukku, jonka olohuone katsoi panoraamasilmät selällään merelle. Tuskin se olisi kelvannut Nokian optiomiljonääreille, joita tasavallassa oli kuin ryynejä aamupuurossani, mutta minulle se olisi ollut toiveiden täyttymys.

Kun astuin ikkunan eteen, näin edessäni taloyhtiön hiekkarannan ja sen vasemmalla puolella T-mallin betoniponttonilaiturin, jonka pitkillä sivuilla oli punaisia peräpoijuja. T:n oikeanpuoleisesta sakarasta laskeutuivat uimaportaat mereen. Laiturissa oli vain yksi vene. Se näytti parikymmenjalkaiselta Boston Whalerilta, jonka hinnalla saisi kolmekymmentä jalkaa jotain vähäisempää venemerkkiä.

Suoraan alapuolellani oli rantapiha, jonka hyvin hoidettua nurmea nokkivat valkoposkihanhet. Saatoin jopa nähdä niiden mustavalkoiset jätökset vihreää vasten. Koska parvekkeen ovi oli auki, liikenteen ääni kuului Lapinlahden sillalta etäisenä huminana yli meren, ja ilmavirta lehyytteli kentiapalmun lehviä alcantaralla päällystetyn valkean sohvän vieressä. Välillä avokeittiön tuuletusikkunan sälekaihtimet helähtivät takanani.

Olin juuri oksentanut kahdesti WC:ssä ja käynyt sitten sydän takoen läpi huoneiston. Kun olin kutakuinkin varma, että olin yksin, rauhoituin. Olin hyvä sellaisessa. Epätodennäköiset uhat eivät aiemminkaan olleet vieneet huomiotani mahdollisuuksista, joita kuvittelen itselläni olevan.

Haukkasin happea parvekkeella ja menin avo-keittiöön. Se oli valkoinen kuin alba. Kaasuliesi ja kvartsitasot, Mielen kodinkoneet peitelevyjen takana. Seinässä astianpesukoneen yläpuolella oli teline, josta roikkui vispilöitä, lastoja ja kaiken maailman kapustoja. Niissä kaikissa luki Rösle. Suojasin käteni hihalla ja avasin ensimmäisen keittiökaapin. Vasta kolmannesta löysin muovipussin, jonka sisään sujautin oikean käteni.

Palasin olohuoneeseen ja katsoin kirjailijaa edessäni. Hän oli keskimittainen, keskipainoinen ja keski-ikäinen, mutta keskinkertaiseksi häntä ei voinut kutsua. Julius Ukkosella oli yllään valkoinen vartaloa myötäilevä kauluspaita, joka oli työnnetty siannahkavyöllä köytettyjen Bossin farkkujen sisään. Hänen kasvonsa olivat minulle tutut ennen kaikkea lehtikuvista, mutta en nähnyt niistä kuin puolet. Hän makasi lattialla vatsallaan, paljain jaloin, poski mattoa vasten. Olin kuullut hänen nasaalinsa puhelimessa, mutta hän ei enää koskaan sanoisi sanaakaan. Ukkosen takaraivo oli levällään kuin vastapyydetyn kalan vatsa, ja veri värjäsi vitivalkoista, upottavan pehmeää mattoa, joka näytti kalliimmalta kuin oman kotini kalut yhteensä.

Kyykistyin ja kopeloin vainajan taskut. Juuri kun vedin käteni ulos hyppysissäni nippu avaimia, kirjailijan sieraimesta tuli ulos hirvikärpänen ilman siipään. Syksyn ensimmäinen merkki. Enää pitäisi tietää, mitä se teki Lauttasaassa, vain kolme kilometriä Stockmannilta.

Nousin ja kurkistin funkkissenkkiin merenpuoleisella seinällä. Se oli viinakaappi, jossa ei ollut viinaa. Hendricksin ginistä oli jäljellä huikka, Smirnoffista ei kyyneltäkään. Niiden takana oli pari täyttä pulloa drinkkisiirappeja.

Kapusin taas kiviportaat yläkertaan. Siellä oli kaksi makuuhuonetta ja kylpyhuone, jonka peili-kaapissa pieni apteekki: nukkupillereitä, Valium- ja efedriinijohdannaisia, vitamiineja, aspiriinia, ibuprofeenia, parasetamolia. Taiteilijan perustavaraa, mutta ehkä enemmän kuin perustaiteilijalla. Pönttö oli vedetty, käsipyyhkeet olivat puhtaat, peilistä näin naamani turhankin hyvin.

Makuuhuoneista suuremman seinät oli maalattu hopeavärillä. Tarkasti pedatun Hästensin parivuoteen yllä hymyili paperimassasta tehty kullanvärinen aurinko. Vasemmanpuoleisella yöpöydällä oli pieni marmorilipas, jonka kannessa risteili purjealus. Nostin kantta: koruja. Osa oli tyyli-rihkaa, osa arvotavaraa. Poimin esiin platinasormuksen, jossa oli sininen safiiri. Renkaan sisäpuolella oli kaiverrus: Hanna & Julius.

Toisella yöpöydällä oli torni kirjoja. William Goldingia, Virginia Woolfia, Solženitsyniä, Nabokovia ja sen sellaisia. Ehkä Ukkonen halusi muistuttaa

itseään kavereista, jotka hänen pitäisi ylittää, tai sitten hän todellakin tavasi klassikkoja. Vasta nyt, vaiko yhä?

Vilkaisin Woolfin *Majakkaa*. Se oli Tammen ensimmäinen painos vuodelta 1977, ilmiselvä antikvariaattikirja. Romaanin sisäkannessa oli exlibris, ja siinä nimi, joka ei ollut Julius Ukkonen. Samassa kuulin jotain takaani ja käännähdin. Parvekkeen lasiovi oli raollaan. Siinä roikkuivat hopeanväriset kaihtimet kuten kaikissa etelänpuooleisissa ikkunoissa.

Työnsin oven auki ja astuin kuumalle parvekkeelle, joka antoi etupihan ja likusteripensaiden yli aurinkoiselle kadulle. Pohjoiskaaren toisella puolella oli Merivoimien esikunta, jonka sammaloitunut keskipiha nousi ylös Kotkavuoren rinnettä päättyen verkkoaitaan. Siitä noin sata metriä lounaaseen, kallion laella, seisoi Lauttasaaren vesitorni. Jos muistitin oikein, tornin lakki leijui 70 metrin korkeudella merenpinnasta. Se putkahti esiin aina ensimmäisenä kaupungin kummeleista, kun saarta lähestyi avomereltä etelästä. Vesitorniksi se jo oli kuiva tapaus, poistettu käytöstä muutamia vuosia sitten.

Parvekkeella oli kaksi rottinkista keinutuolia ja puksipuu, joka oli yhtä hengetön kuin huoneiston isäntäkin. Katselin rivitalon etupihaa. Aasukkaat taisivat olla lomailemassa paitsi veneineen myös autoineen. Talon ruuduissa seisoivat vain kolme autoa: avomersu, Range Rover ja Ukkosen huoneiston kohdalla BMW:n musta tankki, joka kiilsii niin, että käänsin katseeni. Sirkat sirittivät syvänvihreissä

pensaissa, joissa oli violetteja kukintoja, ja farmari-Audi mateli ylös Pohjoiskaarta. Välillä tuuli kahisutteli kadun toisen puolen suuria koivuja, joiden lehdistä osa oli jo keltaisia. Mietin, oliko syynä kuivuus vai se, että kesä oli jo miltei ohi. Muuten oli hiljaista kuin haudassa.

Olin jo astumassa takaisin sisään, kun huomasin keinutuolin katveesta samppanjapullon. Piperia. Katsoin pullonsuuhun ja kellautin. Sain muovipussikämmenelleni kuumaa tuhkaistalientä, joka saattoi olla vettä tai samppanjaa, ja savukkeen raatoja. Asetin natsat parvekkeen laudoitukselle vierekkäin. Siniset Belmontit oli poltettu vain kolmanneksen mittaan. Imukkeiden perusteella näytti siltä, että jokaisen niistä oli savutellut sama ihminen. Huulipunaa niissä ei ollut. Työntelin tumpit takaisin ja huuhtelin hanskani kylpyhuoneessa.

Kävin vielä toisessa makuuhuoneessa: täälläkin Hästens, vain 120 senttiä leveänä, mutta moottoroituna versiona, sen vieressä yöpöytänä art deco-tyylin tarjoiluvaunu lasista ja kromista, sekä siirtomaatyylin jalkalamppu, jossa oli taitavasti puhallettu maitolasinen varjostin. Lamppu seisoi sängyn vieressä alakuloisena kuin tarjoilija tyhjässä ravintolasalissa. Kumarruin sen edessä ja katsoin sängyn alle. Ei pölyä, mutta kirja. Kantokorpi–Lyytikäinen–Viikari: *Runousopin perusteet*. Lähes puolet kirjan tekstistä oli alleviivattu Stabilon keltaisella. Joku halusi opiskelemaan kirjallisuustiedettä, mutta hänellä taisi olla vaikeuksia poimia kyytiin oleellisin. Palautin kirjan sängyn alle.

Vastapäisellä seinällä oli valtava, noin neljänkymmenen tuuman Bang & Olufsenin plasmatelevisio. Moinen taisi maksaa lähes 50 000 markkaa tai yhdeksän tuhatta euroa, miten vaan. Edellisen kerran olin ihastellut plasmatelevisiota Kaisaniemenkadulla formulatähti Mika Salon ja hänen vaimonsa Norikon avaamassa Eatz-ravintolassa, jossa oli myös vekkuli sushi-hihna.

Jouduin penkomaan hieman paikkoja, kunnes löysin kaukosäätimen hopeanharmaan satiinityynyn alta. Napsautin TV:n päälle. Kanava oli Eurosport, jokamiehen paras ystävä. Se tuuttasi nyt dokumenttia tennistähti Vitas Gerulaitisista, joka oli kuollut kaasumyrkytykseen Long Islandilla viitisentoista vuotta sen jälkeen, kun hän oli saanut aikaiseksi maailman kolmanneksi suurimman Master Card -laskun. Oliko Gerulaitis työntänyt päänsä uuniin vai mitä? Suljin television ja katsoin kelloani. Tulostani oli kulunut vasta kolmetoista minuuttia. Jos huone oli vieraille, sen sijainti päämakuuhuoneen vieressä oli erikoinen.

Palasin keskikerrokseen ja vilkaisin uudestaan ympärilleni, mutta en nähnyt kuin peittelemättöä hyväosaisuutta ja kuolleen kirjailijan. Laskeuduin valkeat kiviportaat alakerran halliin, jossa oli viisi ovea. Yksi vei sotkuiseen ikkunattomaan varastohuoneeseen, toinen saunaosastolle, kolmas WC:hen, neljäs kirjastohuoneeseen ja viides makuuhuoneeseen, jonka kaksi pitkää turkoosinsinistä seinää oli vuorattu julisteilla nyrkkeilijöistä. Suurimmassa niistä Muhammad Ali tuijotti

hurjistuneena juuri tyrmäämäänsä Sonny Listonia. Huoneessa oli panoraamaikkuna merelle kuten olohuoneessakin, ja synteettisen, syntisen kalliin näköisen turkoosin maton päällä makasi paksu patja ilman lakanoita. Ikkunan edessä oli lasipöytä, allaan puiset säädettävät jalat, jollaisia näkee arkkitehtien työtasojen tukena.

Katselin pöydän pölytöntä kiiltävää pintaa. Se oli pyyhitty vain tovi sitten, tuskin kuitenkaan sen henkilön toimesta, joka huoneessa oli asunut, koska vaatekaappi oli tyhjä. Muistelin, oliko Julius Ukkosella aikuisikään ennättäneitä lapsia, ja menin kirjastohuoneeseen. Sen kolmesta seinästä kaksi oli kattoon asti valkoista kirjahyllyä, ehkä Skannon. Neljännän seinän toinen puoli oli ikkunaa aurinkoiselle merelle, joka heijasteli psykedeelisiä kuvioita Lapinlahden sillan otsaan. Vesi näytti vihreältä ja lämpimältä, ja pohjoisesta oli leijumassa pilvenhattaroita Lauttasaaren ylle. Kun keskitin katseeni, saatoin nähdä sillan alta Hietaniemen hautausmaan muurin. Sen editse liikkui hyvin pieniä ihmisiä.

Kirjaston kirjoista osa oli laatutavaraa, suuri osa hömppää, mutta hitto että niitä oli paljon. Kesti hetken ennen kuin äkkäsin, että hyllyt olivat sieltä täältä hieman lonkallaan. Vedin hyllystä kirjan, jonka takaa paljastui toinen kirja. Opukset oli tilan säästämisen takia aseteltu kahteen riviin. Laskin kirjojen määrän hyllyvälissä ja kerroin sen kahdesti hyllyvälien määrällä. Viisituhatta kirjaa olisi ansainnut osapäiväisen kirjastonhoitajan. Yksi hyllyvälikkö oli täynnä CD-levyjä, jazzia

aakkosjärjestyksessä: Chet Bakeria, John Coltranea, Bill Evansia, Billie Holidayta.

Kirjahyllyn edessä oli kompakti funkkiskirjoituspöytä, sillä Aleksis Kiven pieni rintakuva, Canonin kopiopapeririisi ja sen vasemmalla puolella musta Remingtonin kirjoituskone. Julius Ukkonen ei ollut perustanut näyttöpäätteistä, oikolukuohjelmista ja rajattoman editoinnin mahdollisuuksista. Hän oli mustemiehiä. Hän halusi painaa jälkensä paperiin, mikä oli romanttista ja taantumuksellista. Hän oli joutunut miettimään jokaisen lauseen tarkasti, ennen kuin kirjoitti sen. Hänen työssään se saattoi olla etu.

Koetin kirjoituspöydän vetolaatikkoo. Se oli luskossa, mutta Ukkosen avainnippun kuudesta avaimesta oli helppo valita. Laatikko liukui syliini kuin kassakoneen kaukalo. Siellä ei ollut rahaa, mutta osoituksia rahan käyttämisestä. Luottokorttilaskuissa loppusumma vastasi lähes kahden kuu-kauden tiliäni. Vilkaisin ostoja. Julius Ukkosen kantabaari taisi olla Kaunis Kampela.

Suljin laatikon ja istahdin Ukkosen työtuolille saadakseni jonkin uuden ajatuksen. Tuoli oli juggedia, kova kuin lankku. Se muistutti istujaansa luterilaisesta työmoraalista, vaikka mitäpä minä Ukkosen työtavoista tiesin. Tai ehkä jotain sittenkin. Muistin nähneeni Julius Ukkosesta tehdyn TV-dokumentin viime syksynä. On tuhat tapaa olla kaunokirjailija, mutta jokainen niistä tähtää teokseen, joka muuttaa kaiken. Suunnilleen noin Ukkonen oli sanonut. Samassa mieleeni pätkähti, että hän oli sanonut jotain muutakin mielenkiintoista.

Nostin katseeni ja aloin tarkastella kirjahyllyä uudestaan.

Viitisen minuuttia myöhemmin nousin takaisin keskikerrokseen. Eteishallissa oli pronssikantinen shakkipöytä ja sillä Aalto-maljakko, jossa oli alas leikattuja valkoisia pioneja. Vesi oli kirkasta, vaihdettu hiljattain. Pöydän yllä oli ekspressionistinen maalaus paksuissa kultakehyksissä. Otin puhelimeni esiin ja tarkastelin työtä. Maalaus esitti tummahiuksista nuorta naista, jonka silmiin olisi voinut hukkua helpommin kuin mereen huoneiston edessä. Hän kantoi kaulanauhaa, jossa oli pyöreitä turkooseja kiviä. Yritin lukea taiteilijan nimen ja vuosiluvun taulun oikeasta alakulmasta, mutta en saanut töhrystä selvää, ja astuin takaisin tarkasteluäisyydelle.

Katsoin yhä tyttöä silmästä silmään, kun komisario Horelli vastasi.

– Se on toimittaja Kokkonen. Täällä on jotain teille.

– Jaa, niin kuin mitä ja missä?

– Kuollut kirjailija Lauttasaassa. Julius Ukonen. Tuttu telkkarista, jos ei kirjoista.

Kerroin katuosoitteen. Horelli oli hiljaa. Hän taisi käyttää kynäänsä.

– Onko ambulanssi tulossa?

– Pää on kuin sisäpaisti.

– Tapettuko?

– Takaapäin, väittäisin.

– Mitä helvettiä *sinä* siellä teet?

- Haastattelukeikka.
- Onko siellä muita?
- Kärpänen.
- Miten pääsit sisään?
- Ovi oli lukitsematta.
- Pysyt siellä, etkä koske mihinkään.
- Roger that.
- Ja hei, asia ei ole julkinen.

Horelli saapui kavereittensa ja kameroittensa kanssa 35 minuutissa. Se oli pitkäkö puoli tuntia miehen kanssa, jolla ei ollut takaraivoa.

Kun ensihoitaja totesi Ukkosen vainajaksi, kerroin joistakin havainnoistani Horellille, joka vannotti minua kirjoittamasta mitään tapahtuneesta. Hän ärhenteli kuin liian lyhyeen liekaan kytketty terrieri. Horelli tiesi, ettei yltäisi minuun ja että kirjoittaisin. Hänen onnekseen kuluvan viikon lehti oli juuri livahtanut painoon, ja seuraava ilmestyisi kymmenen päivän kuluttua. *Yötä päivää* -lehdellä oli verkkosivutkin, mutta kustantaja ei antaisi anteeksi, jos siellä julkaistaisiin uutinen, jolla pystyisi myymään lehteä. Verkkosivut aiheuttivat vain kustannuksia, toisin kuin se kiiltävälle paperille painettu kymppin hintainen julkaisu, joka kirkuisi kirjailijan väkivaltaista kuolemaa. »Lehteen ensin» oli yksi toimitustyömme kymmenestä käskystä.

– Mitään ei tule julki ennen ensi viikon torstaita, sanoin.

Horelli nyökkäsi ja kyykistyi. Hänen ohuet valkoiset nilkkansa tulivat esiin lahkeiden suista.

- Otitko valokuvia tästä sotkusta?
- En.
- Pysy kaupungissa, Horelli haukahti. Hän oli painanut päänsä mattoa vasten. Hänellä saattoi olla suora näköyhteys kirjailijan aivoihin.
- Mitäs jos tekin tuumaisitte tovin, ennen kuin alatte huudella kirjailijan kuolemasta, minä sanoin.
- Älä yritä neuvoa meitä.
- Kamerat naksuivat. Horelli konttasi ympäri ruumista ja vilkaisi minuun matonrajasta.
- Miksi helvetissä hän on paljain jaloin?
- Nyt on kesä, vastasin.
- Nämä ovat kuin vauvan peppu.
- Jätin Horellin olohuoneen lattialle vainajan ääreen. Hänen keskipään kaljunsä kiilsi hiestä ja puvuntakin selkämys irvisti saumastaan. Taisin tuntea jotain häntä kohtaan. Se oli sääliä tai halveksuntaa.

2

ASUIN SILLOIN kymmenkerroksisessa talossa Albertinkadulla, niillä kulmilla siinä ainoassa, joka kohosi niin likelle taivasta. Yhdeksännen kerroksen asuntoni oli studio, kaksion kokoinen yksiö, jonka erkkeristä näki merelle etelään, Pihlajasaa-
ren ja Melkinkin. Jos minulla olisi ollut enemmän rahaa, olisin heittänyt hyvästit työlleni ja ostanut kaukoputken vartioidakseni merta niin kuin Billy Bones siitä kapteeni Flintin laivasta. Minä ja minun konditionaalielämäni.

Hampaani eivät olleet enää niin valkoiset kuin joskus, mutta olin halutessani komea otus, kaunis mies kerran, yhä sellainen, jota vasten naiset mielellään kallistuivat heikkoina hetkinään, mutta kun he olivat voimissaan, he eivät olleet tuntevinaankaan minua. Olin sotkeutunut niin monesti omiin jal-
koihini, että joskus luulin niitä olevan enemmänkin kuin kolme. Minulla oli ollut paksu nippu seurus-
telusuhteita, olin kokenut pari kihlaustakin, mutta juuri nyt ainoa naiseni oli äitini. Hän oli kirjaston-
hoitaja.

Häntä sain kiittää siitä, että olin oppinut luke-
maan muutakin kuin toimintaleffojen tekstityksiä.

Ensin hän oli tuonut luettavakseni kaikki Tintit, sitten Agatha Christiet (onko kukaan lukenut niitä kaikkia), muutaman Kingin ja lopulta Steinbeckia ja Hemingwayta. Se vaikutti suunnitelmalta.

Oikutteleva bussi pitkästytti minua, mutta *Kirjavan sataman* luettuani halusin itselleni samanlaisen veneen kuin Harry Morganilla ja paketin pehmeitä lyijykyniä. Aloin kirjoittaa ja haaveilla kirjailijan urasta. Toisin oli käynyt, mutta jaksoin yhä luulotella itselleni, että vielä joskus kirjoittaisin sen. Romanin.

Kaunokirjallisen urani huippu oli metsästys- ja kalastuslehti *Erän* novellikilpailun kolmas sija, palkintona kunniakirja ja vuoden *Erä*-lehdet. Noveliani ei edes julkaistu lehdessä, nimeni ja tarinan nimi sentään: *Merimetsot soitimella*. Kunniakirjan annoin äidilleni. Hän sanoi, että jos ei ole ensimmäinen, on parempi olla kolmas kuin toinen, sillä kolmas voi palata lähtöruutuun vähin äänin, mutta toinen on näyttävästi hävinnyt. Olin samaa mieltä, mistä en olisi ollut, sillä äitini on erityistä lajia. Aivan kuin häneen olisi mahtunut kaikki maailman viisaus, viekkaus, ilkeys ja se suurin kaikista, äidinrakkaus. Kun töpeksin, hän sättii minut ensin, mutta katsoo sitten struuman pullistamin silmin ja sanoo: »Kultaseni, ajattele ensin, toimi vasta sitten.»

Viime syksynä, kun World Trade Centerin tornit romahtivat yhä uudestaan ja uudestaan televisiossa, kuulin, ettei äitini sairaudessa ollut kyseenää struumasta. Olin juuri tarjonnut äidilleni syntymäpäivälounaan Kynsilaukassa Fredrikinkadulla

ja maleksimme kohti keskustaa ohi Bulevardin taideliikkeiden ja gallerioiden. Taivas oli kuin Degasin maalaus, oranssia ja keltaista harmaiden pilvikupolien reunoissa.

Olimme hiprakassa ja seisahduimme tuon tuostakin arvioimaan maalauksia tai arvuuttelemaan toistemme suosikkeja. Jatkoimme hupiamme Aleksanterinkadulla. Arvioimme kenkiä, laukkuja, silmä- ja aurinkolaseja ja tietenkin Suomalaisen Kirjakaupan valikoimaa näyteikkunassa. Äitini halusi ostaa minulle Hannu Raittilan *Canal Granden*, enkä pannut pahakseni. Kuinka ollakaan, kirja voitti pari kuukautta myöhemmin Finlandia-palkinnon, mikä ei tietenkään yllättänyt häntä eikä kirjan luettuani minuakaan. Kun sade alkoi täplittää Aleksanterinkatua, johdatin meidät Kluuvikatua ja Vuorikatua pitkin kahvilaan Kaisaniemenkadulla. Se oli Wayne's Coffeen ensimmäinen lenkki Suomessa, joten kansallisessa katsannossa emme olleet ketjuravintolassa, jollaisia äitini vältteli. Me joimme latteja ylisuurista mukeista ja söimme suklaamuffineja, joiden sisällä oli vaniljaa. Höpötimme niitä näitä, kunnes jossain vaiheessa tunsin äitini käden omassani. Palleassani pyörähti. Vain rakastavaiset tarttuvat toistensa käsiin, kun heillä on hyvää kerrottavaa. Me muut saamme kuullaksemme huonoja uutisia.

Äidiltäni oli löydetty analplastinen kilpirauhassyöpä, jonka poistaminen leikkauksella oli vaikeaa. Se paholainen lähetti agenttejaan ympäri kehoa. Minulta meni hetki asian omaksumiseen. Sit-

ten painoin pääni ja purskahdin itkuun. Muistan, kuinka kyyneleeni laskettelivat poskeani ja napsahattelivat pöydän pintaan, ja kuinka äitini pyöritti päätään, kuin kieltääkseen murheeni.

– Mitä nyt, mitä helvettiä nyt, minä paruin. Äitini ei vastannut, mutta hän poimi katseeni, virnisti ja iski silmäänsä. Se oli hänen tapansa kertoa, että me selviäisimme siitä tai tästä, mikä ikinä onneamme uhkaisikin. Silmänisku oli hänen supervoimansa, jota hän oli käyttänyt myös neljännesvuosisata sitten, kun isäni oli hypännyt ruskeaan Ford Taunukseensa, ajanut Lahteen ja jäänyt sille tielleen. Olin silloin kymmenvuotias, ymmälläni, hukassa ja surullinen, mutta luulen, että mitkään sanat eivät olisi rohkaisseet minua siten kuin äitini silmänisku. Pian uskoin, että isän poistuminen elämästämme ei ollut maailmamme loppu, ei sittenkään. Miksi olisikaan.

Seuraavan kerran näin isän rippijuhlissani. Hän saapui sinne käsipuolessaan naisystävänsä, Anna, joka oli pukunut ylleen Marimekon näyteikkunan ja sai hallitsemattoman kikatuskohtauksen kesken kummitätini puheen. Hyvänen aika sentään, ajattelin. Kun Anna hirnui tissit tytisten, lupasin itselleni, etten koskaan lankeaisi samankaltaiseen tapaukseen. Minun naiseni hermot olisivat galvanoitua terästä. Hän saisi olla kuin äitini.

Taiteilijan ammatti on kuolemaksi.

Toimittaja Mikael Kokkonen on aina halunnut kirjailijaksi. Kun Kokkonen juttukeikallaan löytää kansalliskirjailija Julius Ukkosen murhattuna merenrantakodista Lauttasaaresta, hän päättää etsiä mestarinsa tappajan. Tutkimukset vievät hänet keskelle menestyskirjailijan seurapiiriä ja perhesotkuja.

Juhlitun kirjailijan ympärillä oli rakkautta – mutta oliko sitä hieman liikaa?

2000-luvun alun Helsinkiin sijoittuva *Naiset kuin muuttolinnut* avaa Postinumeromurhat-dekkari-sarjan.

www.wsoy.fi

9 789510 464137

84.2

ISBN 978-951-0-46413-7

KANSI: VILLE LAIHONEN